

VÖRÖS ISTVÁN

Drótszonettek

A tudás és hit határaitól

*Új rettegést hagyott miránk az Úr,
a nem félelmetes. – De minek az ura?
A tekintete átható, fura.
Nem halt meg, csak átalakult,*

*az Isten nem halott, itt tévedett Nietzsche,
csak azért, hogy e tévedés segítse
őt abban, hogy a dolgokat megértse.
Ne legyen hitetlen, csak azért se,*

*hogy önmagával vitában maradjon,
egyetlen próféta legyen a dombon,
amit elhord a mit sem értők kételye*

*alóla, ki biztos a nemtudásban.
A nemtudás egy városállam,
de nincs a térképen helye.*

Reggel

*Gyógyszerekből, vitaminokból
rakom össze magam nap nap után.
Végig az elmaradó fájdalmak során,
az ébredésem elbarangol*

*az egybetartott öntudattól,
hiába ébredek korán.
Annyi se, mint egy légy a ház falán,
annyi se maradt meg magamból.*

*De valaki mégis vagyok,
a saját méreteim rám nagyok,
kiesek szétnyitott kezemből,*

*a lábamnál eltört pohár csörömpöl,
de minden egyes szilánk felragyog.
Felébredni se tudok az örömtől.*